

Harc a nagyúrral

Hozzáadta: Ady Endre
2019. January 26. Saturday 16:57

ADY ENDRE

1877-1919

HARC A NAGYÚRRAL

Megöl a
disznófejű Nagyúr,

Éreztem, megöl, ha hagyom,

Vigyorgott rám és ült meredten:

Az aranyon ült, az aranyon,

Éreztem, megöl, ha hagyom.

Sertés
testét, az undokot, én

Simogattam. Ő remegett.

»Nézd meg, ki vagyok« (súgtam néki)

S meglélkeltem a fejemet,

Agyamba nézett s nevetett.

(Vad vágyak
vad kalandorának

Tart talán?) S térdre hulltam ott.

A zúgó Élet partján voltunk,

Ketten voltunk, alkonyodott:

»Add az aranyod, aranyod.«

»Engem egy
pillanat megölhet,

Nekem már várni nem szabad,

Engem szólítanak útra, kéjre

Titokzatos hívó szavak,

Nekem már várni nem szabad.«

»A te
szivedet serte védi,

Az én belsőm fekély, galád.

Az én szívem mégis az áldott:

Az Élet marta fel, a Vágy.

Arany kell. Mennem kell tovább.«

»Az én
jachtomra vár a tenger,

Ezer sátor vár énreám,

Idegen nap, idegen balzsam,

Idegen mámor, új leány,

Mind énreám vár, énreám.«

»Az egész
élet bennem zihál,

Minden, mi új, felém üget,

Szent zûrzavar az én sok álmom,

Neked minden álmod süket,

Hasítsd ki hát aranyszügyed.«

Már ránk
szakadt a bús, vak este.

Én nyöszörögtem. A habok

Az üzenetet egyre hozták:

Várunk. Van-e már aranyod?

Zúgtak a habok, a habok.

És
összecsaptunk. Rengett a part,

Husába vájtam kezemet,

Téptem, cibáltam. Mindhiába.

Aranya csörgött. Nevetett.

Nem mehetek, nem mehetek.

Ezer este
múlt ezer estre,

A vérem hull, hull, egyre hull,

Messziről hívnak, szólógnak

És mi csak csatázunk vadul:

Én s a disznófejű Nagyúr